

Arrest

nr. 80 891 van 9 mei 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 18 november 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 20 oktober 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. A. HAEGEMAN, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters kwamen op 11 oktober 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden diezelfde dag een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 februari 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arresten van 29 juni 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 29 juni 2011, nrs. 64 146 en 64 147).

1.4. Verzoeksters dienden op 21 september 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asiel beleid nam op 20 oktober 2011 beslissingen van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Verzoeksters werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoekster:

“(…)Overwegende dat betrokkene op 11.10.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 09.02.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 04.07.2011 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 21.09.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een medisch attest voorlegt op naam van zijn vader. Overwegende dat betrokkene een kopie van 2 foto's van een vrachtwagen van zijn vader alsook de identiteitskaarten van zijn ouders voorlegt. Overwegende dat dergelijke documenten niet het persoonlijke karakter van betrokkene haar problematiek aantonen. Overwegende dat betrokkene een envelop van DHL voorlegt waarbij opgemerkt moet worden dat deze enveloppe geen bewijswaarde heeft aangaande de inhoud van de briefomslag, noch aangaande de authenticiteit van de daarin bevatte stukken. Overwegende dat betrokkene een kopie van een technische fiche van een winkel alsook het bewijs van zelfstandig ondernemer naar voren brengt. Overwegende dat een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert. Overwegende dat het CGVS dd. 09.02.2011 reeds oordeelde dat 'de combinatie van al deze elementen doet besluiten dat er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.' Overwegende dat betrokkene met het voorleggen van huidige documenten niet in staat is een vervolging aan te tonen zoals voorzien in de Conventie van Geneve en betrokkene dus niet in staat is de conclusie van het CGVS te weerleggen. Overwegende dat betrokkene verschillende identiteitsdocumenten naar voren brengt waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze documenten reeds had kunnen indienen in het kader van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“(…) Overwegende dat betrokkene op 11.10.2010 een eerste asielaanvraag indiende die op 09.02.2011 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 04.07.2011 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 21.09.2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat zij niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een medisch attest dd. 24.01.2010 voorlegt. Overwegende dat betrokkene een attest van OVD Chimkent dd. 23.01.2010 voorlegt. Overwegende dat dit document een registratie van slagen en verwondingen betreft. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat er dient te worden opgemerkt dat betrokkene dergelijke documenten reeds had kunnen voorleggen in het kader van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene verwijst naar de documenten die haar zus heeft voorgelegd tijdens haar tweede asielaanvraag. Overwegende dat er dient te worden opgemerkt dat er in het kader van de asielaanvraag van betrokkene haar zus dd. 20.10.2011 een negatieve beslissing werd genomen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene identiteitsdocumenten voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze naar voren had kunnen brengen in het kader van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor

vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aangezien de aangevoerde middelen in de twee verzoekschriften identiek zijn en de respectievelijke beslissingen eerste verzoekster (rolnr.: RvV X) en haar zus (rolnr.: RvV X) betreffen, is het aangewezen de twee zaken omwille van hun verknochtheid samen te voegen.

2.2. Aan verzoeksters werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeksters te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeksters voeren in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de appreciatiebevoegdheid. Verzoeksters formuleren hun grieven als volgt:

“Overwegende dat bij de indiening van verzoekster haar tweede asielaanvraag op 21 september 2011, verzoekster een medisch attest heeft neergelegd op naam van haar vader alsook een kopie van twee foto’s van de vrachtwagen van haar vader, alsook de identiteitskaarten van haar ouders, documenten die duidelijk de problemen van de familie van verzoekster in haar land van herkomst bewijzen; Verzoekster heeft tevens een enveloppe van DKL neergelegd met daarin diverse documenten en waarmee ontegensprekelijk werd bewezen dat deze documenten allemaal bekomen werden na het beëindigen van de procedure met betrekking tot de eerste asielaanvraag; Dat verzoekster tevens heeft verwezen naar het attest van het OVD van Chimkent met datum 23 januari 2010 waarbij vaststelling van slagen en verwondingen werd gedaan, aangifte die verzoekster haar zus L.(...) K.(...) heeft gedaan; Overwegende dat artikel 51/8 alinéa 1 van de wet van 15 december 1980 het volgende zegt: “De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.) De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Overwegende dat gezien deze bepaling er kan worden aangenomen dat er een zekere appreciatiebevoegdheid wordt toegekend aan de bevoegde Minister en zijn gemachtigde, bevoegdheid die evenwel beperkt is tot het onderzoeken van het al dan niet nieuw zijn van de aangebrachte aangehaalde nieuwe elementen; Dat het aan de Minister en zijn gemachtigde toekomt te beoordelen of de aangebrachte nieuwe elementen betrekking hebben op feiten of situaties die hebben plaatsgevonden na de laatste fase van de vorige asielpprocedure of die een nieuw bewijs uitmaken met betrekking tot feiten of een situatie die zich hebben/heeft voorgedaan voorheen en waarvan de vreemdeling niet eerder in de mogelijkheid was deze in een eerdere procedure bij te brengen;

Overwegende dat het Grondwettelijk Hof oordeelde dat “De Minister of zijn gemachtigde was ertoe gehouden in deze context “de waarachtigheid en de pertinentie van de nieuwe elementen” te onderzoeken. De Minister of zijn gemachtigde mag derhalve beslissen bepaalde elementen niet in overweging te nemen, behalve die elementen die niet nieuw zijn zoals hiervoor gesteld, wanneer deze 1nani/st niet pertinent zijn om de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen en rekening houdend met de eerdere beslissingen die door de bevoegde autoriteiten werden genomen zodat er geen redenen zijn om een andersluidende beslissing te nemen” (zie in die zin Raad van State, 27 november 2002, N° 113.002);

Overwegende dat de formele motiveringsverplichting die op de verwerende partij rust er tevens in bestaat verzoekster de juridische en feitelijke redenen voor de tussengekomen beslissing uiteen te zetten voor de tussengekomen beslissing, opdat zij kennis zou hebben van alle motieven waarop deze beslissing steunt;

Overwegende dat de bestreden beslissing klaarblijkelijk steunt op het feit dat verzoekster, bij haar tweede asielaanvraag geen enkel nieuw gegeven zou hebben bijgebracht met betrekking tot de feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van haar eerste asielaanvraag tijdens dewelke zij deze had kunnen aanbrengen; Dat dit niet correct is; Verzoekster bracht de enveloppe bij van DHL waarmee zij bewijst dat er haar talrijke bewijsstukken werden bezorgd die de waarachtigheid van haar asielrelaas aantonen en haar vrees op vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar haar land van herkomst; Deze stukken werden haar na het einde van haar eerste asielprocedure bezorgd: De documenten werden aan de verwerende partij bezorgd en de verwerende partij stelt de authenticiteit van deze documenten niet in vraag, doch, is van oordeel dat deze stukken de persoonlijke/individuele problemen van verzoekster niet bewijzen; Dat verzoekster tevens een technische fiche van de winkel heeft neergelegd alsook een attest van zelfstandige ondernemer, wat opnieuw de problemen in haar land van herkomst bewijst; Dat de verwerende partij van oordeel is dat de kopie van dit document de authenticiteit ervan niet garandeert, doch dat de inhoud van het document in kwestie niet in vraag wordt gesteld: Dat het betaamt vast te stellen dat de verwerende partij nochtans wel degelijk de nieuwe stukken heeft onderzocht die haar werden meegedeeld daar zij vervolgens preciseert dat de nieuwe documenten niet van die aard zijn om een vervolging in de zin van de Conventie van Genève aan te tonen; Dat door als dusdanig te handelen, de verwerende partij duidelijk aangeeft dat de meegedeelde stukken wel degelijk nieuwe stukken zijn maar overgaat tot een onderzoek ten gronde van deze stukken en dan oordeelt dat deze documenten niet van die aard zijn om een vervolging in de zin van de Conventie van Genève aan te tonen zodat verzoekster niet in de mogelijkheid is om de eerste conclusies van het CGVS te ontcrachten: dat het niet aan de verwerende partij is om de inhoud van deze stukken te beoordelen; Dat door deze motivering duidelijk is bewezen dat de verwerende partij het bestaan van nieuwe elementen niet betwist, evenmin wordt er betwist dat deze niet eerder konden bijgebracht worden, maar de verwerende partij oordeelt dat de stukken niet van die aard zijn om de eerdere (en eerste) beslissing van het CGVS te wijzigen en aldus niet van die aard zijn om verzoekster het statuut van vluchteling toe te kennen; Dat de medegedeelde stukken nochtans bewijzen dat de vader van verzoekster het slachtoffer was van een gewapende aanslag; Dat de stukken die door mijn verzoekster worden bijgebracht de waarachtigheid van haar asielrelaas aantonen, dat er door het CGVS met name aan de geloofwaardigheid van verzoekster haar asielrelaas werd getwijfeld omdat er geen bewijskrachtige bewijsstukken werden bijgebracht tijdens haar eerste asielaanvraag; Dat verzoekster van oordeel is dat doordat zij deze nieuwe elementen heeft bijgebracht. documenten die zij niet voor het beëindigen van haar eerste asielaanvraag kon bekomen, het de verwerende partij toekomt haar tweede asielaanvraag in overweging te nemen en deze stukken aan een serieus onderzoek te onderwerpen; Dat de verwerende partij door dit niet te doen luidens mijn verzoekster de hoger genaamde wettelijke bepalingen schendt; Dat de aangehaalde motieven ernstig zijn en de vernietiging van de bestreden beslissing rechtvaardigen;”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden, zodat verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover ze in rechte beschikken. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen daar verzoeksters geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet hebben voorgelegd bij hun tweede asielaanvraag. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeksters niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeksters de motieven

van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeksters bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht merkt de Raad op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De juridische grondslag van de bestreden beslissingen wordt uitdrukkelijk vermeld. De beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip *“nieuwe gegevens”* heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

3.4. *In casu* oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeksters geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet hebben aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen.

3.5. Uit de administratieve dossiers blijkt dat eerste verzoekster op 13 oktober 2011 in het kader van haar tweede asielaanvraag de volgende documenten heeft neergelegd:

- medisch attest hersenschudding op naam van haar vader (origineel)
- twee foto's van de vrachtwagen van haar vader (kopie)

- identiteitskaart van haar ouders (kopie)
- bewijs van zelfstandig ondernemer op datum van 13 juli 2004 (onbepaald geldig) (kopie)
- technische fiche winkel (kopie)
- envelop DHL (origineel)

Verder blijkt uit een schrijven van de gemachtigde aan de commissaris-generaal op datum van 20 oktober 2011 dat eerste verzoekster ook haar reispas, rijbewijs en identiteitskaart heeft neergelegd. Eerste verzoekster verklaart over deze nieuwe elementen het volgende: *“Een zekere S.(...), een vriend van mijn vader stuurde me in augustus 2011 een eerste envelop van DHL met o.a. kopie van reispas van mezelf en mijn zus en onze diploma’s. Begin september 2011 ontving ik een tweede envelop van S.(...), via DHL, met volgende inhoud:*

- kopie van 2 foto’s van vrachtwagen van vader
- kopie van I.K. van ouders
- origineel medisch attest, zowel op naam van mijn vader en zus
- originele verklaring van politie betreffende mijn zus

Mijn zus en ik hebben onze eigen originele I.K. niet voorgelegd bij onze eerste asielaanvraag omdat we niet wisten dat we die bij ons hadden. Pas bij het doorzoeken van een zak met kleding in 02/2011 vonden we onze I.K.’s. Onze I.K.’s, kopie van reispassen en diploma’s bevestigen onze identiteit. De technische fiche van de winkel bewijst wel degelijk dat het onze familiezaak betreft. De verklaring van de politie en de medische attesten bewijzen de verwondingen die mijn zus en vader werden toegebracht. De kopieën van de foto’s van mijn vaders vrachtwagen moeten de aangebrachte schade bewijzen. We hebben geen contact meer met onze ouders, enkel met familievriend S.(...). Hij kon alle bovengenoemde documenten ophalen bij onze boekhouder.”

Blijkens het administratief dossier dat op haar betrekking heeft, legde tweede verzoekster een medisch attest in verband met kneuzingen en een attest van OVD Chimkent neer. Ze verklaart het volgende: *“Mijn zus en ik ontvingen via S.(...), een familievriend, twee enveloppen van DHL in augustus en september 2011. Hierin zaten oa onze diploma’s, kopie’s van reispassen, kopie’s van rijbewijs, medische attesten van mezelf en mijn vader, bewijs van politie, kopie’s van foto’s van mijn vaders vrachtwagen, de technische fiche van onze winkel, de kopie van mijn zus haar bewijs van zelfstandig ondernemer. De kope van reispas, kopie van rijbewijs, 2 diploma’s en origineel I.K. bewijzen mijn identiteit. De documenten van de winkel bevestigen dat we zelfstandig ondernemer waren. De medische attesten en het bewijs van de politie bevestigen mijn verhaal.”*

3.6. In de bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoekster werd genomen, wordt over de neergelegde stukken het volgende overwogen: *“Overwegende dat betrokkene een medisch attest voorlegt op naam van zijn vader. Overwegende dat betrokkene een kopie van 2 foto’s van een vrachtwagen van zijn vader alsook de identiteitskaarten van zijn ouders voorlegt. Overwegende dat dergelijke documenten niet het persoonlijke karakter van betrokkene haar problematiek aantonen. Overwegende dat betrokkene een envelop van DHL voorlegt waarbij opgemerkt moet worden dat deze enveloppe geen bewijswaarde heeft aangaande de inhoud van de briefomslag, noch aangaande de authenticiteit van de daarin bevatte stukken. Overwegende dat betrokkene een kopie van een technische fiche van een winkel alsook het bewijs van zelfstandig ondernemer naar voren brengt. Overwegende dat een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert. Overwegende dat het CGVS dd. 09.02.2011 reeds oordeelde dat ‘de combinatie van al deze elementen doet besluiten dat er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.’ Overwegende dat betrokkene met het voorleggen van huidige documenten niet in staat is een vervolging aan te tonen zoals voorzien in de Conventie van Geneve en betrokkene dus niet in staat is de conclusie van het CGVS te weerleggen. Overwegende dat betrokkene verschillende identiteitsdocumenten naar voren brengt waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze documenten reeds had kunnen indienen in het kader van haar eerste asielaanvraag.”*

In de bestreden beslissing van tweede verzoekster wordt over de stukken het volgende overwogen: *“Overwegende dat betrokkene een medisch attest dd. 24.01.2010 voorlegt. Overwegende dat betrokkene een attest van OVD Chimkent dd. 23.01.2010 voorlegt. Overwegende dat dit document een registratie van slagen en verwondingen betreft. Overwegende dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Overwegende dat er dient te worden opgemerkt dat betrokkene dergelijke documenten reeds had kunnen voorleggen in het kader van haar eerste asielaanvraag.”* Met betrekking tot de verwijzing naar de documenten van haar zus, stelt de gemachtigde: *“Overwegende dat er dient te worden opgemerkt dat er in het kader van de asielaanvraag van betrokkene haar zus dd. 20.10.2011 een negatieve*

beslissing werd genomen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.” Tenslotte wordt over de identiteitsdocumenten gesteld: “Overwegende dat betrokkene identiteitsdocumenten voorlegt waarbij er dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze naar voren had kunnen brengen in het kader van haar eerste asielaanvraag.”

3.7. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoeksters niets inbrengen tegen de overwegingen van de gemachtigde van de staatssecretaris aangaande het door tweede verzoekster neergelegde attest van OVD Chimkent van 23 januari 2010, waardoor deze motieven overeind blijven.

3.8. Het begrip “*nieuw gegeven*” betekent niet dat elk stuk dat nog niet ter beoordeling werd voorgelegd aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen automatisch als “*nieuw gegeven*” kan worden beschouwd. Bijgevolg is het feit dat de stukken hen slechts na het einde van de eerste asielpcedure werden bezorgd, zoals verzoeksters in hun verzoekschrift vermelden, helemaal niet doorslaggevend. Het begrip “*nieuwe gegevens*” heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 december 2009, nr. 5053 (c)). Volgens verzoeksters, die hun middel doorspekken met theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, gaat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* over tot een onderzoek ten gronde doordat het bestaan van nieuwe elementen niet wordt betwist en niet wordt betwist dat deze niet eerder konden worden bijgebracht, maar enkel geoordeeld wordt dat de stukken niet van aard zijn om de eerdere beslissingen van het Commissariaat-generaal te wijzigen.

3.9. De Raad merkt op dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld. Verzoeksters zijn van mening dat de enveloppe van DHL aantoonde dat er hen talrijke bewijsstukken werden bezorgd die de waarachtigheid van hun asielaanvraag aantoonen. Verzoeksters weerleggen echter met deze affirmatie geenszins de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de enveloppe van DHL “*(...) geen bewijswaarde heeft aangaande de inhoud van de briefomslag, noch aangaande de authenticiteit van de daarin bevatte stukken*”. Verzoeksters opperen weliswaar dat de authenticiteit van “*deze documenten*”, met name het medisch attest van de vader, kopieën van foto’s van een vrachtwagen van de vader en de identiteitskaarten van de ouders van eerste verzoekster, niet in vraag wordt gesteld, maar ze gaan daarbij totaal voorbij aan de pertinente overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van diens *prima facie*-beoordeling dat “*dergelijke documenten niet het persoonlijke karakter van betrokkene haar problematiek aantonen*”, waardoor ze niet als een “*ernstige aanwijzing*” kunnen worden beschouwd. Verzoeksters weerleggen evenmin de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris met betrekking tot de technische fiche en het attest van zelfstandig ondernemer, die louter in kopie werden neergelegd waarbij “*een kopie van een document de echtheid ervan niet garandeert*”. Verzoeksters kunnen dus niet in het minst worden bijgetreden waar zij opperen dat de inhoud van deze documenten niet in vraag wordt gesteld. De gemachtigde van de staatssecretaris kon rechtsgeldig tot het besluit komen dat de documenten die verzoeksters in het kader van hun tweede asielaanvraag hadden aangebracht geen “*nieuwe gegevens*” uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

3.10. Bovendien merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van de beoordeling van de nieuw aangevoerde gegevens in het licht van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ook kan nagaan of deze gegevens “*nieuw*” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (cf. RvS 17 mei 2010, nr.

5672 (c)). In tegenstelling tot wat verzoeksters poneren, kunnen de documenten niet aanzien worden als “*nieuwe gegevens*” en vormen zij bijgevolg geen bewijs van de waarachtigheid van hun relaas. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst bijgevolg terecht naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van “09.02.2011” (zie punt 1.2) en kon in alle redelijkheid besluiten “*dat betrokkene met het voorleggen van huidige documenten niet in staat is een vervolging aan te tonen zoals voorzien in de Conventie van Geneve en betrokkene dus niet in staat is de conclusie van het CGVS te weerleggen*”.

3.11. Er werd geen schending aangetoond van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN